

เทศน์เช้า วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อเช้าบิณฑบาตกลับมาเจอไก่ป่า ไก่ป่าลงมาข้างล่างเลยละ ถ้าป่ามันเล็กมันจะเจอสัตว์เล็ก ถ้าป่ามันใหญ่จะเจอสัตว์ใหญ่

อยู่ที่อุทัยนะ เวลาพระออกบิณฑบาต พระจะเจอแก้ง เจอกวาง เดินสวนเลย แล้วข้างมันลงมาทำลายกุฏิไปหลังหนึ่ง ข้างนี้มันลงมาเลยเห็นใหม่ เวลาเจอป่าใหญ่ ป่าใหญ่ สัตว์ใหญ่อยู่เห็นใหม่ นี่ป่ามันเล็ก ป่ามันเล็ก สัตว์เล็กเห็นใหม่ หมาป่าเยอะ.. หมาป่าเยอะ.. หมูป่าเยอะ แล้วก็พวกสัตว์ป่า ไก่ป่า เวลาสัตว์มันอยู่ป่า มันก็ดำรงชีวิตของมัน

ถ้าเราไปอยู่ป่า ป่าเล็ก ! ป่าเล็กมันก็ได้ความสงบสงัดเล็กน้อย ถ้าป่าใหญ่มันได้ความสงบสงัดมาก ในความสงบสงัดมากคนมันอยู่ป่าใหญ่ สิ่งที่เป็นธรรมชาติ สรรพสิ่งในโลกนี้มันเกิดมา ที่ไหนมีน้ำที่นั่นมีชีวิต .. สิ่งที่มีชีวิตเราไปอยู่ในป่าในเขากัน เพื่ออะไร.. เพื่อรักษาตัวเองไง สัตว์ป่ามันอยู่ในป่านะ มันจะกินอาหารแม้แต่มื้อหนึ่ง มันแลกด้วยชีวิตของมันนะ เพราะมันต้องระวังภัยของมัน

ในห้วยเขาแข็ง มันมีสัตว์ มีเสือ มีต่าง ๆ มันต้องหาอาหารของมัน พวกแก้ง พวกกวาง มันจะดำรงชีวิตของมัน มันก็ต้องระวังภัยของมัน เพราะมันต้องใช้ชีวิตมันเข้าแลกกับอาหารมื้อหนึ่ง นี่การดำรงชีวิตของสัตว์ป่า !

แต่เวลาเราเข้าไปอยู่ป่า เราไม่ใช่สัตว์ เราเข้าไปอยู่ป่านะ พอเราเข้าไปเพื่อความสงบสงัด เพื่อความสงบ เป็นสัปปายะ เป็นที่ปฏิบัติ เราอยู่ในเมืองกัน สาธารณูปโภค ใช้อันอำนวยความสะดวกมันมีมหาศาล เราเกือบทุกกัน เราสังคมรัฐสวัสดิการต้องดูแลกัน นี่สัตว์มนุษย์ไง สัตว์มนุษย์เป็นสัตว์สังคม

แต่สัตว์ป่ามันอยู่ในป่า มันดำรงชีวิตของมัน ด้วยธรรมชาติของมัน ด้วยความเป็นอยู่ของมัน ถ้าเราต้องการความสงบสงัด เพื่อจะรักษาตัวของเรา เราก็เข้าไปอาศัย

ความสงบสงัดอย่างนั้น อาศัยสิ่งที่เป็นภัย ถ้าสิ่งที่เป็นภัย เราว่าเราเป็นภัย เช่น ถ้าเราไม่คิดถึงว่าเรากลับสัตว์ กลัวผี อะไรต่างๆ จิตใจมันจะคิดไปตามธรรมชาติของมัน

แต่มันพอมันกลัวภัยต่าง ๆ มันจะย้อนกลับมา แล้วมันจะว่าเหว่ จะไม่มีที่พึ่ง พอไม่มีที่พึ่ง เรากำหนดพุทโธ ! พุทโธ ! พุทโธ ! ให้มันมีที่พึ่ง ถ้าเรามีที่พึ่งขึ้นมาได้เห็นใหม่ กำหนดพุทโธ “พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึก” เป็นที่พึ่งของเรา ถ้ามีเรามีที่พึ่งของเรา จิตมันมีที่พึ่งของเรา มันมีที่อยู่อาศัย ทีนี้ถ้าจิตมันคือ จิตเวลามันอยู่ในสังคมเห็นใหม่ มันก็แล้วแต่ไปเป็นอนาถา ไม่มีผู้ดูแลเหมือนสัตว์ไม่มีเจ้าของ

เวลาเข้าป่าเข้าเขาไป แม้แต่อยู่กับเรา แต่มันหาตัวมันเองไม่ได้ เวลาเราเข้าป่าเข้าเขาไปก็เพื่อเป็นประโยชน์กับเรา เพื่อเป็นประโยชน์กับเรานะ แต่ถ้ามันเป็นกิเลสมันไม่กล้าทำสิ่งนั้น เพราะมันมองไปว่าเป็นความลำบากลำบาก แล้วโลกวิทยาศาสตร์ โลกนี้เจริญ สิ่งที่เจริญเราศึกษาธรรมวินัยเห็นใหม่

เวลาเสื่อ.. เวลาเราอยู่ในป่าในเขา ที่อุทัยนะ เสื่อมันมาร้อง.. ร้องจริงๆ ! มันร้องหาคู่ของมัน เวลาข้างมันมา มันสนุกสนานของมันนะ กุฎิของพระมันเหยียบเล่นสบายเลย นั่นนะมันธรรมชาติของมันเห็นใหม่ อันนั้นมันสัตว์จริงๆ มันถึงชีวิตนะ ถ้าผิดพลาดขึ้นไปมันก็ทำร้ายถึงชีวิต

แต่เราศึกษาธรรมะใช้ใหม่ เสื่อกี่เสื่อกระดาศ ! ซ้างก็ข้างในรูปภาพ ! มันเป็นรูปภาพไปหมดเลย แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาของครูบาอาจารย์เห็นใหม่ ท่านปฏิบัติของท่านมา ท่านเห็นเสื่อของท่านจริงๆ ท่านเห็นข้างของท่านจริงๆ ท่านเห็นกิเลสของท่านจริงๆ ท่านผจญภัยกับสัตว์ร้ายในวัฏฏะ สัตว์ร้ายนี้กิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจจริงๆ

พวกเราที่ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้า พวกเราศึกษาธรรมของครูบาอาจารย์กิเลสเป็นอย่างนั้น.. เป็นอย่างนั้น.. ก็ไปเที่ยวเขาเดินกันใจ ไปดูสัตว์ในกรง โอ้.. เสื่ออยู่ในกรง โอ้ย.. สบาย มันไม่กัดหรือข้างข้างเขาผูกเชือกไว้ มันไม่ทำอะไรหรือเห็นใหม่ มันไม่เป็นความจริงใจ แต่ถ้าเป็นความจริงของเรา มันจะเกิดกับเรา มันจะรู้กับเรา

ถ้าเป็นความจริงของเราก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ เวลาไปอยู่ในป่าในเขา คูตี พระเรา
ชุกงักไป บางคน.. ด้วยอำนาจวาสนาของคน บางคนก็ไม่เคยเจอสัตว์ใหญ่เลย ไม่เคยเจอ
สัตว์ที่มันกินมนุษย์เป็นอาหาร มันก็ไม่ตกอกตกใจ

แต่ถ้าสร้างบารมีมา เวลาเสือมันมา เสือ โดยเสือ เสือจริงๆ เสือจริงๆ มากี่อย่าง
หนึ่ง เสือเทพมากี่อย่างหนึ่ง เวลาครูบาอาจารย์ท่านมีวาสนาบารมี ถ้าเสือเทพ.. เสือเทพ
ตัวมันใหญ่โตผิวดมผิวดม แล้วกิริยาท่าทางของมันผิวดมผิวดม ถ้าผิวดมผิวดมเห็นใหม่
เพราะอะไร

เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก เวลาเห็นเสือนะ “เสือ ! ให้ไปหาอยู่หากิน” เห็นใหม่
หอนขึ้นมาเลย แต่เราบอกว่า “จะอยู่รักษาก็ได้” นี่ความคิดๆ ในใจ ทำไมมันรู้ละ ทำไม
มันสัมผัสได้ ถ้ามันไม่รู้ทำไมกิริยามันตอบรับละ

คูตี เวลาเราเลี้ยงสุนัขเห็นใหม่ สุนัขเราพูดกับมันรู้เรื่อง เรารักษามันได้ นี่ก็
เหมือนกัน สัตว์ป่า ! ทำไมเราพูดกับมันรู้เรื่องละ รู้เรื่องเพราะเหตุใด นี่ไง เวลาสัตว์มา
เห็นใหม่ นี่พูดถึงอยู่ป่าอยู่เขา ที่เป็นสัปปายะ !

หลวงตาท่านบอกเลย “ถ้ามันมีป่ามีเขาอยู่ พระเราก็ยังมีพระอยู่ ถ้าป่าเขาหมด
พระเราก็หมดเหมือนกัน” เพราะเป็นที่ชัยภูมิ เป็นที่ฝึกซ้อม เป็นที่ฝึกหัดตัวเองขึ้นมา นี่
ไง เรามาอยู่ป่าอยู่เขาทั้งนั้นเพื่ออะไร ก็เพื่อความสงบสงัด ไม่ใช่อยู่ป่าอยู่เขาเพื่อความ
สะดวกสบายนะ ความสะดวกสบายนี้มันก็สะดวกสบาย แต่กิเลสมันตัวใหญ่ๆ แต่ถ้ามัน
ตัดทอนมาเห็นใหม่ ด้วยข้อวัตรปฏิบัติของเรา เราจะดูแลรักษามัน เราต่อสู้กับมัน
เอาชนะความคิดของตัวเองเห็นใหม่

ถ้าเอาใจของเราไว้ในอำนาจของเรา ความคิดในหัวใจของเรา เวลาคนอื่นหลอก
มันก็หลอกกันได้นะ เวลาคนอื่นหลอกเรา เราเสียอกเสียใจนะ เวลาเราหลอกเราเห็นใหม่
คูตี ทุกคนตั้งใจเวลาประพฤติปฏิบัติ ตั้งใจทำดีทั้งนั้นนะ เราตั้งกติกากันเลย เรามีข้อวัตร
ปฏิบัติ สัจจะเรามีเลย แล้วมันก็หลอกเราไปนะ

พอคุ้นชินกับมัน ไปนะ อย่างนั้นก็ได้อ.. อย่างนี้ก็ได้อ.. ผอนปรนไปเรื่อย.. ผอนปรนไปเรื่อยเห็นไหม นี่ไง หนาวนักก็อ้างว่าหนาวนักไม่ทำงาน ! ร้อนนักก็อ้างว่าร้อนนักไม่ทำงาน ! ฝนตกก็อ้างว่าฝนตกไม่ทำงาน ! อ้างเล่ห์ไปหมดเลย !!

นี่ไง อ้างเล่ห์ไปหมดเพราะอะไร เพราะมันเป็นความทุกข์ความลำบากของเราใช้ไหม เวลาคนอื่น คนนั้นคิดอย่างนั้นไม่ได้ คนนี้คิดอย่างนี้ไม่ได้ แต่เวลาเราก็อ้างเล่ห์ไปเลย ขอออกไปชองนี้ ขอออกไปชองนี้ ขอมันไปเรื่อย ๆ เบียงมันไปเรื่อย ๆ เห็นไหม ฉะนั้น ถ้าเราเข้าไปอยู่ป่าอยู่เขา มันเบียงไม่ได้ เวลาเราเจอภัยร้ายขึ้นมา มันเจอจริง ๆ นะ ผิดพลาดก็ชีวิตทั้งนั้นละ ผิดพลาดมันก็เอาชีวิตเราไปเลย

เวลาปฏิบัติกัน ครูบาอาจารย์เวลาท่านเข้าป่าเข้าเขาไป ท่านก็บอกว่า “ถ้าเป็นเวรเป็นกรรมต่อกันก็เสียดละ.. เสียดละเลย ! ถ้ามันไม่เป็นเวรเป็นกรรมต่อกัน มันทำอะไรเราไม่ได้ ! ” แต่คำว่าเสียดละนี่มันเป็นความคิดนะ

แต่ถ้ากิเลสมันจะวิ่งหนี มันจะลุกขึ้นมาแล้ววิ่งไปไกลๆ เลย เสียดละ ! เสียดละ ! ออกป่าไปเลย ถ้าเราบังคับตัวเราให้เห็นไหม ความรู้สึกของเรา ความเห็นของเรา เราไปอยู่ป่าอยู่เขา ป่าใหญ่ ป่าใหญ่หมายถึงว่ามันมีสัตว์ใหญ่ ป่าเล็กก็มีสัตว์เล็ก

เราอยู่ในสำนักปฏิบัติก็เหมือนกัน เราก็สมมุติเอา ธรรมวินัยเป็นสมมุติบัญญัติทั้งนั้นนะ มันสมมุติเอาเห็นไหม สมมุติว่าเราอยู่ป่า “รุดงควัตร” อยู่ใน อัมภิกาสิกกะ อยู่ในที่โล่งแจ้ง อยู่ในที่ต่างๆ เราล้อมด้วยผ้า นี่มันเป็นรุดงควัตรข้อหนึ่ง เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาอากาศมันถ่ายเท ทั้งๆ ที่อากาศมันร้อนใช่ไหม อากาศที่ร้อนที่อื่นเขาจะอบอ้าวมากกว่า แต่อากาศของเรามันจะมีอากาศถ่ายเทได้ดีกว่า มันสมมุติขึ้นมาเห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ ถ้าเราทำตามธรรมวินัยนั้นด้วยความซื่อสัตย์สุจริตนะ ไม่ใช่ด้วยเล่ห์กล กิเลสนะ ไม่ใช่ด้วยเล่ห์กล ยิ่งศึกษามากยิ่งขึ้น ยิ่งประพฤติปฏิบัติ ..พระที่ประพฤติปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไมจะไม่มีปัญญาอำนวยความสะดวกให้ตัวเองมากมายขนาดนั้น

ครูบาอาจารย์ของเรา นะ โธ่ ! บาตรทองคำยังเอาได้เลย ! จะเอาอะไรก็ได้ถ้ามีคนเชื่อถือศรัทธา จะเอาอะไรก็ได้ แต่ทำไมไม่เอา ! มันเอาขึ้นมา มันเป็นเรื่องโลกๆ เห็น

ใหม่ ถ้ามันเอาขึ้นมา มันเหยียบย่ำจิตใจของเราเอง มันได้วัตถุขึ้นมา ก็เหยียบย่ำหัวใจให้เราดำด้อยลงไป

แต่ถ้าเราเสียดละมันขึ้นมาเห็นใหม่ เราเสียดละธรรม เราได้ธรรมะ ได้ข้อปฏิบัติ ได้ศีลได้ธรรมขึ้นมา เราเสียดละมันออกไป แต่หัวใจเราประเสริฐขึ้นมาเห็นใหม่ คุณิเวลาโยมมาถวายทาน สิ่งที่เราเอามันมันของไม่ดีใช่ใหม่? มันก็ของดีทั้งนั้นนะ

ทำไมเขาเสียดละได้ หัวดำๆ เขายังสละได้ ใจหัวโล้นๆ ไปติดอะไร! ใจหัวโล้นๆ หัวที่ผู้เสียดละ คือเสียดละกิเลสในหัวใจ ตัดความทะยานอยาก สิ่งต่างๆ มันจะเสียดละอะไรขึ้นมา

ถ้าเสียดละขึ้นมา สิ่งนั้นมันก็เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้น ถ้าเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเท่านั้น ใช่! ผู้ที่มีศรัทธามีความเชื่อใช่ใหม่ เขามีความเชื่อศรัทธาในครูบาอาจารย์ เวลาเสียดละสิ่งใดก็ต้องเป็นสิ่งที่ดีเลิศกับเราเท่านั้น เพื่อเสียดละให้ครูบาอาจารย์ สิ่งต่างๆ เพราะอะไร เพราะสิ่งนั้นเพื่อเป็นบุญกุศลของเขา

เวลาพระผู้ที่มีเมตตาธรรม.. เมตตาธรรม.. เวลาฉลองศรัทธาเขา ศรัทธาเขา มีขนาดไหน เราก็ฉลองศรัทธาเขา แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอกที่จะฉลองให้ได้ทั้งหมดเห็นใหม่ มันก็จะแล้วแต่กาลเทศะ สมควรและไม่สมควรแก่ใจ ถ้าความสมควรเห็นใหม่ มันต้องฝึกขึ้นมาใจ ครูบาอาจารย์ท่านพูดประจำนะ “พระก็ต้องได้ของพระ! โยมก็ต้องได้ของโยม! ผู้ปฏิบัติก็ต้องได้ของผู้ปฏิบัติ!” ทุกคนมีเป้าหมายเหมือนกัน เป้าหมายให้ไปถึงที่สุดแห่งทุกข์เหมือนกัน

ทางของคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ ทางของภิกษุ ทางของนักรบ ทางของสมณะ เป็นทางกว้างขวาง กว้างขวางเพราะเหตุใด พอฉันข้าวเสร็จแล้ว หัวหน้าที่รับหน้าทีไป ใจพระที่ปฏิบัติมีโอกาสแล้ว ๒๔ ชั่วโมงกว้างขวาง ๒๔ ชั่วโมงมีโอกาสตลอด ภาวนา ๒๔ ชั่วโมงเลย

อย่างเราคฤหัสถ์มีโอกาสใหม่? เราก็มียุทธหน้าที่การงานของเราใช่ใหม่? เวลาหัวค่ำขึ้นมา ก็จะนั่งสมาธิ พຽງนี้ดี ๔ ก็จะนั่งอีกหน่อยหนึ่ง แล้วกลางวันก็ไปทำของเรา คับแคบเพราะความรับผิดชอบของเราเอง

เพราะหน้าที่รับผิดชอบของเราเองมาถึงเวลาของเราไป มันไม่ได้คับแคบ เพราะ
ไอ้โหย.. พระพุทธเจ้าหรือสังฆกรรมมันรังแก.. แบ่งแยก.. ให้ล่าเอียงเข้าข้าง โนนข้างนี้
ไม่ใช่! มันเป็นหน้าที่ของคน มันเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละชีวิต ถ้าชีวิตเขามี
รับผิดชอบมากน้อยแค่ไหน ถ้ามากน้อยแค่ไหน เราก็ทำของเราอย่างน้อยแค่นั้น

แต่เนื้เวลาบวชเป็นพระ เราเป็นนักปฏิบัติแล้ว ๒๔ ชั่วโมงแล้วทำได้ไหม ๒๔
ชั่วโมงทำอะไรก็ “ไอ้โโฮ.. ที่นี่ดี ทุกอย่างดีไปหมดเลย เสียอย่างเดียวนะ เวลาเหลือมาก
เกินไป” เวลาเราไปวัดที่เขามีการมีงานขึ้นไป เราก็อ่า “โโฮ.. ที่นี่วัดนี้ไม่ดีเลย ทำแต่งงาน
ไม่มีอะไรให้ปฏิบัติเลย”

มันไม่พอดีกับตัวเองเลย จิตของเรามันไม่พอดีกับเราเองทั้งนั้น เพราะอะไร
เพราะตัณหาความทะยานอยาก คำว่าตัณหามันล้นฝั่ง มันล้นฝั่ง มันทุกอย่าง “ตัณหา” คือ
ความอยาก แล้วมันอยากในอะไรล่ะ มันต้องการในอะไร มันก็ต้องการโดยตามกิเลสของ
มัน อะไรที่เป็นข้อวัตรปฏิบัติ อะไรที่เป็นสังฆกรรม อะไรที่เราจะแลกเปลี่ยนกับมัน
“แลกเปลี่ยน” หมายถึงว่าต่อสู้เพื่อด้วยสังขะ ด้วยปัญญา ด้วยหาเหตุหาผลที่เหนือความ
ต้องการของมัน สิ่งนี้คือข้อวัตรปฏิบัติ

แต่เวลาตัณหาล้นฝั่ง มันอ้างไปหมด อ้างเล่้ไปหมด อ้างทุกๆ อย่าง ทุกๆ อย่าง
ที่ว่าเป็นประโยชน์กับสังฆกรรม แต่มันไม่เป็นประโยชน์กับกิเลส กิเลสมันอ้างเล่้ไป
หมดเห็นไหม ถึงบอกว่าถ้ามันขัดข้องใจทุกเรื่อง! ทุกเรื่องที่มีปัญหาใจ มันก็ขัดแย้ง
ไปหมดละ

แต่ถ้าเรามีสังขะความจริงต่อสู้กับมัน ถ้ามันสงบได้ ทุกเรื่องก็สงบหมด
เหมือนกัน ทุกเรื่องมันเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา ไม่ใช่เรื่องของจิต จิตไม่ได้
ต้องการอะไร จิตต้องการความสงบเท่านั้น จิตมันต้องการความสงบ แต่ความสงบนี้หา
มาได้จากไหน มันจะหาไม่ได้ เราถึงต้องอาศัยสัพปายะ

คูสิ อยู่ป่าอยู่เขาขึ้นมา เขาบอกว่า “ปฏิบัติทำไมต้องมาอยู่ป่าอยู่เขาละ ที่ไหนก็ได้
ที่ไหนก็ได้ปฏิบัติได้” ใช่! มันปฏิบัติได้ แต่เหมือนคนเป็นเชื้อโรค เรานี้เป็นโรคมากเลย เรา
ต้องการทำการผ่าตัด เราจะผ่าตัดท่ามกลางตรงนี้ เพราะตรงนี้มีมันผ่าตัด ไม่ต้องไป
โรงพยาบาล ไม่ต้องเป็นห้องที่เขาต้องฆ่าเชื้อ

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อถ้าเราผ่าตัดที่ไหน ถ้าเครื่องมือผ่าตัดมันไม่ได้อบ ไม่ได้ทำความสะอาด มันก็ติดเชื้อไปหมด นี่เหมือนกัน เราไปปฏิบัติในที่ไหนก็ปฏิบัติได้ รูป รส กลิ่น เสียง มันกระทบไปหมด มันมีแต่เชื้อ มันมีแต่สิ่งเร้า มันมีแต่สิ่งที่เป็นของแสดงกับธรรมทั้งนั้นเลย แต่ไปถูกกับกิเลสหมดเลย แล้วบอกเราก็ปฏิบัติได้ ! เราก็ปฏิบัติได้ ! ทั้งที่เราไปเข้าห้องผ่าตัด เขาม่าเชื่อ โโรคแล้วนะ มันยังติดเชื้ออีก

นี่ก็เหมือนกัน เราเข้าป่าเข้าเขา เราก็จะม่าเชื่อ ม่าสิ่งที่ยังมีสิ่งเร้าไป สิ่งที่ยังมีเร้า หัวใจเรา เราจะแยกออกจากมันไป แต่พอแยกออกจากมันไป โอ๊ย.. ไม่สู้โรค.. ต้องปฏิบัติ.. ทำไม่ได้อยู่.. ให้อุบัติอย่างนั้นมันปฏิบัติเป็นพิธี ปฏิบัติพอเอาศักยภาพว่าได้ ปฏิบัติเท่านั้นละ

พอปฏิบัติแล้วก็ “ฉันเป็นคนดี ! ฉันเป็นคนดี ! ” ตามใจตัวเองว่า “ดีจริงหรือเปล่า ! ในหัวใจมันเป็นจริงไหม” ถ้ามันไม่เป็นจริง ไม่เป็นจริงเพราะเหตุใด เพราะเสือกก็เป็น เสือกกระดาศ ถ้าเป็นสัตว์ก็เป็นสัตว์ในกระดาศ ถ้าเป็นสัตว์ก็สัตว์ในกรง

ถ้าไปเห็นของครูบาอาจารย์ ก็ของตัวเองมันไม่เห็น ถ้าของตัวเองเห็นเห็นไหม เราเข้าป่าเข้าเขา มันไม่มีสิ่งใดบังไว้เลยนะ เสือกมันเจอหน้ามันตะปบเลย ! มันเอาเป็นเหยื่อเลย ! ถ้ามันเจอมันเจออย่างนั้น

นี่เหมือนกัน ถ้าเราไปเจอกิเลสเราเอง แล้วเจอในสภาพแบบนั้น ถ้าเจอสภาพแบบนี้ “ปัจฉัตตัง สันทิฏฐิโก” มันจะเจอของมันเอง มันจะต่อสู้กับมันเองนะ มันจะเป็นความจริงของมันเอง แล้วมันจะเห็นโทษจริงๆ !! พอเห็นโทษจริงๆ มันก็เห็น..

หลวงตาท่านพูดเลย “เวลาเราปฏิบัติขึ้นไปแล้ว ใครจะรู้ได้หนอ..” ก็เรามาจากข้อวัตรไง พอเห็นโทษจริงๆ เราจับมันได้ เราม่ามันได้ มันได้เพราะเหตุใด มันได้เพราะเรามีสติของเรา มีความจริงจังของเรา

ไอ้ที่เด็กมันเล่นขายของนั่นนะ มันเรื่องเด็กเล่นขายของ มันเป็นเรื่องมารยาสาโดย ไอ้เรื่องความจริงที่เราประสบมาแล้ว มันต้องประสบอย่างนี้ แล้วคนอื่นจะประสบต้องประสบอย่างนี้ !! ถ้าประสบอย่างนี้เห็นไหม มันก็จะพยายามชี้หน้าเข้ามา ครูบาอาจารย์ถึงชี้หน้าเรามาเพื่อเป็นประโยชน์กับเรานะ

มันไปเห็นนะ เดินกลับมาเห็นไก่ โอ้โฮ.. ไก่ป่าเห็นไหม เราไม่ต้องการแต่มันลงมา เพราะมันมาก มันต้องแย่งที่อาศัยกัน มันลงมาถึงกลางวัดเลย มาหาอาหารของมัน เราบอก “เห็นไหม ขนาดไม่ต้องการ” เพราะเขาจะเอาไก่ เอานกยูง อะไรมาปล่อยเยอะเยอะเลย เราบอก “ไม่เอา! มันเป็นภาระกับพระ”

แต่นี้มันเป็นเรื่องธรรมชาติ เพราะมันเข้ามาอยู่เอง มันปฏิเสธไม่ได้ ไก่ป่ามันไม่ยอมให้คนเห็นหรอก แต่เพราะที่อยู่ของมันน้อยเข้ามา มันก็ต้องขยายออกมา สัตว์ป่าก็เหมือนกัน สัตว์ป่าเห็นไหม เวลามันปลอดภัยขึ้นมา มันอาศัยวัด อาศัยต่าง ๆ ทั้งข้าง ทั้งเสือ ทั้งกิ้ง ทั้งกวาง เต็มไปหมดนะ เพราะมันไวใจคนได้

แต่ถ้าเป็นฆราวาสละ.. ถ้าเป็นนายพรานมันกล้ามาไหม.. ชีวิตมันทั้งนั้นนะ มันเสียหายหมดนะ เห็นไหม จิตใจของสัตว์โลก มันรู้ของมัน อะไรเป็นภัยและไม่เป็นภัย แล้วเราย้อนกลับมาเรา

เราเป็นมนุษย์นะ เราควรรู้อะไรเป็นภัยและไม่เป็นภัย อะไรเป็นคุณงามความดีของเรา สัตว์ยังมีความคิด สัตว์ยังเอาชีวิตรอดของมัน แล้วเราเป็นมนุษย์แท้ ๆ ทำไมไม่เอาชีวิตเรารอด ทำไมไม่เอาสิ่งความดีกับเรา เราต้องตั้งใจกับเรา จะทุกข์ยากขนาดไหน ก็ต้องสู้เพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง